

Λκ 15,11-32

Ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἢ τοῦ σπλαχνικοῦ πατέρα

Παρατηρήστε, παιδιά, σᾶς παρακαλῶ, καλὰ τίς δυό αὐτές εἰκό-
νες (βλ. ἐποπτικό ὑλικό). Τί σχέση μπορεῖ νά ὑπάρχει ανάμεσα σ’
αὐτούς τούς δυό νεαρούς; Μοιάζουν πολύ, ἀλλά εἶναι καί τόσο δια-
φορετικοί! Ὁ ἕνας βρόμικος καί κουρελιάρης, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἕνα
πλούσιο καλοντυμένο ἀρχοντόπουλο. Εἶναι δυνατόν νά ’ναι τό ἴδιο
πρόσωπο; Ἀκούστε τήν ἱστορία του.

Ζοῦσε κάποτε ἕνας ἄρχοντας μέ πολύ μεγάλη περιουσία, πολλά
κτήματα καί ὑπηρέτες. Εἶχε δυό γιούς. Μιά μέρα ὁ μικρότερος γιός
λέει μέ ἀπαίτηση στόν πατέρα του: **«Πατέρα, θέλω νά μοῦ δώσεις
τό μερίδιο τῆς πατρικῆς περιουσίας πού μοῦ ἀνήκει!»**.

Ὁ πατέρας ξαφνιάστηκε. Δέν ὑπῆρχε λόγος ἔτσι στά ξαφνικά νά
μοιράσει τήν περιουσία του. Τί νά κάνει ὁμως; Ὑποχώρησε στήν ἐ-
πιμονή τοῦ γιου του. Σεβάστηκε τήν ἐλευθερία του καί τοῦ ἔδωσε
τό μερίδιο τῆς περιουσίας πού τοῦ ἀνῆκε.

Ὁ νέος δέν ἔβλεπε πιά τήν ὥρα νά φύγει ἀπό τό σπίτι τοῦ πατέρα
του. Μάζεψε γρήγορα γρήγορα ὅλα του τά ὑπάρχοντα καί βρόντηξε
πίσω του τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. «Επιτέλους! Εἶμαι ἐλεύθερος! Ἐλεύ-
θερος!», φώναζε εὐτυχισμένος. Ἐτσι νόμιζε ὁ δύστυχος.

Ἐφυγε, λοιπόν, ἀπό τό σπίτι του. Καί πού πήγε; Σέ μία **μακρινή ξένη χώρα**. Χρήματα εἶχε πολλά. Καί τά σκορποῦσε ἀσυλλόγιστα ἐδῶ κι ἐκεῖ. Μέρα νύχτα γλεντοῦσε, ἔτρωγε κι ἔπινε, κυλιόταν μέσα στήν ἁμαρτία. Μέ λίγα λόγια ζοῦσε **μιά ζωή ἄσωτη**, ἁμαρτωλή. Ἐ - κανε καί πολλούς φίλους. Ἀλλά οἱ **«φίλοι»** αὐτοῦ τοῦ **ἔκαναν παρέα μόνο ὅσο εἶχε χρήματα**.

Νά ὅμως πού κάποτε τελείωσαν τά χρήματά του. Ἀπό τήν τόση σπατάλη καί τήν ἀπερισκεψία ἦρθε τώρα ἡ φτώχεια. Καί σάν νά μήν ἔφτανε αὐτό, ἔπesse ξαφνικά στήν περιοχὴ καί μεγάλη **πείνα**. Πού νά σκεφεῖ ὁ ἄσωτος γιός, μέσα στό μεθύσι τῆς καλοπέρασης καί μέσα στή σπατάλη, ὅτι μπορεῖ νά ἐρχόταν μία τέτοια ὥρα; Ἀρχισε, λοιπόν, νά στερεῖται. Ὁδηγήθηκε σέ μεγάλη δυστυχία καί ἀθλιότητα. Κι αὐτός πού ὀνειρευόταν ὅτι θά ζοῦσε μέσα στά πλούτη **μιά ζωή ἀνέμελη καί δίχως κόπους**, τώρα ἦταν **πάμφτωχος!**... Κι ὄχι μόνο φτωχός, ἀλλά καί **μόνος!** Οἱ **«φίλοι»** του τόν ἐγκατέλειψαν, γιατί εἶ - δαν ὅτι τώρα δέν εἶχε χρήματα. Δυστυχισμένος καί ἀπογοητευμέ - νος, ἄρχισε νά περιπλανιέται ἐδῶ κι ἐκεῖ ζητώντας βοήθεια καί ψάχνοντας δουλειά γιά νά ζήσει.

Βρῆκε, ἐπιτέλους, ἕναν ἄνθρωπο πού μετὰ ἀπό πολλὰ παρακά - λια δέχτηκε νά τόν κρατήσῃ στή δούλεψή του. Τοῦ ἔδειξε ὅμως με - γάλῃ καταφρόνια· **τόν ἔστειλε νά βόσκει τά γουρουνία του**, δου - λειά πολύ ἐξευτελιστική γιά ἕναν Ἑβραῖο, ἀφοῦ τό χοιρινό ἦταν γιά τούς Ἑβραίους ἀπαγορευμένο κρέας. Καί δεῖτε, παιδιά! Τά γουρού - νια πού ἔβοσκε ὁ ἄσωτος γιός βρίσκονταν σέ καλύτερη θέση ἀπό τόν ἴδιο! Αὐτά χόρταιναν καί τούς περισσεύαν τά ζυλοκέρατα, οἱ μα - κρουλοὶ ἐκεῖνοι καρποί πού ἄρεσαν στά ζῶα. Στόν ἄσωτο ὅμως ἔδι - ναν λιγοστή τροφή καί δέν τοῦ ἔφτανε. Πεινοῦσε, **πεινοῦσε πολύ...** Τί δέν θά 'δινε ν' ἀρπάξει κρυφά ἕνα ἀπό τά ζυλοκέρατα τῶν χοί - ρων... Ἀλλά δέν τοῦ ἐπιτρεπόταν, γιά νά μήν τά στερηθοῦν τά ζῶα! Λοιπόν, **οὔτε ἀπό τήν τροφή τῶν γουρουνιῶν μπορούσε νά φάει!** Τί μεγάλη κατάντια γιά ἕνα ἀρχοντόπουλο!

Ἔτσι ὅπως καθόταν δυστυχισμένος κι ἔβλεπε μέ λαχτάρα τά ζυλοκέρατα πού ἔτρωγαν τά γουρούνια, σκεφτόταν: «Οἱ ὑπηρέτες στό σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν περίσσια τροφή, ἐνῶ ἐγώ πεθαίνω ἀπ' τήν πείνα...».

Ἀναλογίστηκε τό κατάντημά του. Τότε, σάν ν' ἀνοιξαν ξαφνικά τά μάτια του. Θαρρεῖς καί τά ζυλοκέρατα τῶν γουρουνιῶν τόν ἔφεραν στά συγκαλά του! **Ἔφερε στόν νοῦ του ὅλα ὅσα ἄφησε:** τή ζωή στό ἀρχοντικό του σπίτι, τά τόσα ἀγαθά, καί προπαντός τήν πατρική σιοργή καί ἀγάπη...

Πῆρε τότε τήν **ἡρωική ἀπόφαση:** «Θά σηκωθῶ νά γυρίσω πίσω στόν πατέρα μου!».

Μετάνιωσε ὁ ἄσωτος γιός καί ἦταν ἀληθινή αὐτή του ἡ μετάνοια. Δέν ἄργησε οὔτε σιγμή. **Σηκώθηκε ἀμέσως καί ξεκίνησε γιά τό ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ.** Δέν γυρνᾷ, βέβαια, μέ τό κεφάλι ψηλά, ὅπως ὅταν ἔφευγε, ἀλλά **ταπεινωμένος γιατί ἔφταιξε.** Ἕνα μόνο τώρα λαχταρᾷ· νά ζητήσῃ συγγνώμη ἀπ' τόν γεμάτο ἀγάπη πατέρα του, πού τόσο τόν εἶχε πικράνει. «Πατέρα, ἀμάρτησα! Ἀμάρτησα στόν Θεό καί σέ σένα! Δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζομαι γιός σου! Πάρε με γιά ἐργάτη σου!», ἔτσι σκέφτεται νά τοῦ μιλήσῃ.

Ἀλλά ἄς ἔρθουμε τώρα καί στόν πατέρα. Ἀλήθεια, τί ἔκανε ὅλο αὐτό τό διάστημα; Ἦταν θυμωμένος μέ τόν ἄσωτο γιό του, τοῦ κρατοῦσε κακία; Ὁχι, **τόν ἀναζητοῦσε!** Ὡρες ὁλόκληρες καθημερινά στεκόταν μέ τό βλέμμα καρφωμένο στό τέρμα τοῦ δρόμου μήπως καί φανεῖ τό παιδί του! Δέν ἔσβησε ποτέ στήν πατρική του καρδιά ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ γιοῦ του!

Νά καί σήμερα, ὁ πατέρας ἔχει πάλι **σηλωμένο τό βλέμμα του στόν δρόμο·** σ' ἐκεῖνον τόν δρόμο πού εἶχε πάρει ὁ γιός του ὅταν τοῦ γύρισε τήν πλάτη φεύγοντας μακριά. Μά... τί βλέπουν τά μάτια του; Κάποιος πλησιάζει. Εἶναι ἓνας φτωχός βρόμικος κουρελιάρης, σέρνει τά βήματά του ἀπό τήν ταλαιπωρία... Ὅμως μοιάζει στόν γιό του! Νά 'ναι αὐτός; Ναί, δέν ἔκανε λάθος ὁ πατέρας· αὐτός εἶναι!

Εἶναι τό παιδί του πού ἐπιστρέφει! Τόν ἀναγνώρισε! **Ξεσχίζονται τά σπλάχνα του ἀπό τό κατάντημα τοῦ παιδιοῦ του.** Δέν ἀντέχει νά περιμένει καί βγαίνει ὁ ἴδιος στόν δρόμο. Ξεχνᾷ τά γεράματά του καί τρέχει... **Τρέχει νά κλείσει στήν ἀγκαλιά του τό ἄσωτο παιδί του πού ἐπιστρέφει.**

«Πατέρα!», ἀκούει τή φωνή τοῦ γιοῦ του μέσ στά ἀναφιλητά του, «ἀμάρτησα, συγχώρεσέ με! Δέν εἶμαι ἄξιος νά λέγομαι γιός σου!».

Τόν κλείνει ὁ πατέρας στήν ἀγκαλιά του καί τόν γεμίζει μέ φιλία. Δέν τόν μαλώνει, δέν τόν τιμωρεῖ. Μόνο τοῦ δείχνει τήν ἀγάπη του, τόν βεβαιώνει ὅτι τόν συγχωρεῖ καί τόν καλοδέχεται στό σπιτικό του!

«Γρήγορα! Φέρτε **τήν καλύτερη φορεσιά** καί ντύστε τό παιδί μου! Περάστε καί πάλι στό δάχτυλό του **τό οἰκογενειακό μας δαχτυλίδι!** Βάλτε ὑποδήματα στά πόδια του! Καί σφάζτε **τό καλοθρεμμένο μοσχάρι** πού τό ἔχουμε γιά τίς μεγάλες χαρές! Στρῶστε τραπέζι γιορτινό! Εἶναι μεγάλη μέρα ἡ σημερινή! **Ὁ γιός μου ἦταν χαμένος καί βρέθηκε! Ἦταν νεκρός καί ἀναστήθηκε!**».

Μετάνοια - Ἐξομολόγηση

Αὐτή ἡ ὑπέροχη ἱστορία εἶναι μία ἀπό τίς παραβολές τοῦ Χριστοῦ μας: **ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἢ ἀλλιῶς τοῦ σπλαχνικοῦ πατέρα.**

Θά ἤθελα νά ξαναδεῖτε τώρα τίς εἰκόνες πού σᾶς ἔδειξα στήν ἀρχή. Τί ἦταν τελικά αὐτό πού ἔφτασε τό ἀρχοντόπουλο σ' αὐτή τήν κατάντια; Μέ μιά λέξη, **ἡ ἀμαρτία!** (*Γυρίζουμε τήν εἰκόνα, ὥστε νά δοῦν τά παιδιά στήν πίσω της πλευρά γραμμένη τή λέξη*). Καί τί ἦταν αὐτό πού ἔκανε τόν ἄσωτο γιό ξανά ἀρχοντόπουλο; Μέ μιά λέξη, **ἡ μετάνοια!** (*Γυρίζουμε τή δεύτερη εἰκόνα, ὥστε νά δοῦν τά παιδιά*

στήν πίσω της πλευρά γραμμένη τήν αντίστοιχη λέξη).

Ξέρετε όμως, παιδιά, ποιός κρύβεται πίσω απ' αυτό τό άρχοντό-πουλο; Ό καθένας από μās. Ναί, κάθε φορά πού άμαρτάνουμε μοιάζουμε μέ τόν άσωτο υίο, γιατί ή άμαρτία μās απομακρύνει από τόν ούράνιο πατέρα μας, τόν Θεό, καί λερώνει τήν ψυχή μας. Πραγματικά, πολλές φορές θά προτιμούσαμε κι έμεϊς οί ίδιοι νά μήν είχαμε κάνει κάποια πράγματα, γιατί καί τόν Θεό λυπήσαμε, αλλά καί τήν ψυχή μας σάν νά τή λασπώσαμε· όταν π.χ. μās νίκησε ή περιέργεια καί καθίσαμε μέ τίς ώρες μπροστά στήν τηλεόραση ή στόν ύπολογιστή καί είδαμε άσεμνες εικόνες... όταν σταθήκαμε σέ μιά παρέα γιά ν' ακούσουμε αίσχρά άστεϊα... άν κάναμε ίσως άπρεπες χειρονομίες...

Ό Θεός πού μās αγαπά -νά τό ξέρουμε- έχει πάντοτε ανοιχτή τήν άγκαλιά Του γιά μās, όπως ό πατέρας τής παραβολής. Κι όταν έμεϊς αληθινά μετανιώνουμε, μās δέχεται καί πάλι στή θείκη άγκαλιά Του.

Είναι τόσο μεγάλη ή αγάπη Του, πού **όλα τά συγχωρεϊ καί πάντοτε μās περιμένει**. Ποϋ μās περιμένει; Μās περιμένει **στό Μυστήριο τής Έξομολόγησης**. Περιμένει νά όμολογήσουμε μπροστά στόν ιερέα, πού είναι ό εκπρόσωπός Του, τά σφάλματά μας, νά τά παραδεχτούμε καί νά ζητήσουμε συγγνώμη. Καί τότε έρχεται τό Πνεϋμα τό Άγιο καί σβήνει όλες τίς άμαρτίες μας! Χάνεται όλη ή βρομιά τής άμαρτίας από πάνω μας, φεύγει τό βάρος πού πλακώνει τήν ψυχή μας! Ζοϋμε τή χαρά πού ένιωσε κι ό άσωτος όταν τόν συγχώρεσε ό πατέρας του καί τόν έκλεισε σφιχτά μέσα στή στοργική άγκαλιά του. Κι όπως ό άσωτος γιός άμέσως άλλαξε ροϋχα καί φόρεσε τή λαμπρή άρχοντική φορεσιά, έτσι κι έμεϊς μετά τήν Έξομολόγηση έχουμε λευκή, καθαρή τήν ψυχή μας. **Φτάνει στήν Έξομολόγηση ή ψυχή μας βρόμικη καί φεύγει πεντακάθαρη! Ριζική αλλαγή! Θαυμαστή μεταμόρφωση!**

Αυτή, λοιπόν, τήν εβδομάδα βρεϊτε, παιδιά, λίγο χρόνο νά σκε-

φτεῖπε ποιές εἶναι αὐτές οἱ πράξεις σας πού νιώσατε ὅτι λύπησαν τόν Θεό κι ὅτι λέρωσαν τήν ψυχή σας. Κι ἔτσι τήν ἐπόμενη φορά θά εἴστε ἔτοιμοι νά τίς καταθέσετε στόν πνευματικό πού θά εἶναι ἐδῶ γιά νά μᾶς ἐξομολογήσει.

Πόσο συγκινητική θά εἶναι ἡ σκηνή πού θά ζήσουμε μετά τήν ἐξομολόγηση ὅλων! Λευκοντυμένες καί ἀνάλαφρες οἱ ψυχές μας θά δοξολογοῦν τόν Θεό, πού ἔχει τή δύναμη νά ἀλλάζει καί νά ὁμορφαίνει ὅλα τά παιδιά Του!

**Γιά τά λάθη μου μετανοῶ
καί παίρνω ἀποφάσεις.
Μέ δύναμη λέω στό κακό:
Δέν θά ζαναπεράσεις!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἑγχρωμες εἰκόνες.
2. Παιχνίδια.
3. Προετοιμασία γιά τήν Ἐξομολόγηση.

Ῥποσημείωση: Γιά τά ἐμπόδια πού ἀπομακρύνουν τά παιδιά ἀπό τήν Ἐξομολόγηση ἔγινε λόγος στό 10ο Μάθημα. Ἄν τό κρίνει ἀπαραίτητο ὁ κατηχητής, μπορεῖ νά κάνει πάλι μιὰ σύντομη ἀναφορά, ἀλλά νά δοθεῖ βαρύτητα αὐτῇ τῇ φορά κυρίως στήν προετοιμασία (βλ. ἐποπτικό ὕλικό).